

הפורתח בכל יום..

הניוז היומי של דרשו.

Dirshu

דרשו ד' ועוזו

קרן עולמית לחינוך
ועידוד לימוד התורה

גליון 2820

יום שלישי כ"ח טבת תשפ"ד
דף היומי בבלי: ב"ק סח | עמוד היומי: ברכות מד: | דף הכולל: ב"מ גז | קנין ירושלמי: תרומות ז
דף היומי בהלכה: קצ"ו ב' - ד' .
מוסר: שם עולם - היוצא מדברינו' עד 'ודע דמלבד שצותה התורה'.
קנין חכמה הלימוד השבועי: שער התשובה "ואמרו רז"ל שאין התשובה" עד "וכן אמרו רז"ל על אברהם"

מה הקשר בין מכולה תקועה במכס במיאמי, לחלב בקבר רחל?

הכל התחיל כשפרסמתי הודעה שיש צורך בתרומה של חלב, עבור עמלי התורה בקבר רחל...

מחיר של 5.5 ש"ח לשקית, החשבון מסתכם ב 770 ש"ח.
החבר בתשובה שלח את פרטי כרטיס האשראי שלו, עם בקשה מצורפת. יש לו מכולה עם סחורה שתקועה במכס במיאמי כבר חודש ימים. כל יום של עיכוב גורם לו נזק של חמש מאות דולר.

הוא כבר הפסיד בעסק הזה חמש עשרה אלף דולר... וכמה שניסו להפעיל קשרים, העסק תקוע ללא הסבר הגיוני. הוא לא יודע לשיטת עצה בנפשו. אי לכך - הוא מבקש שהלומדים יתפללו עבורו שהמכולה תשוחרר מהמכס.

כתבתי פתק בפינת הקפה בבקשה מהלומדים הנהנים מהחלב שיתפללו עבור פלוני בן פלונית שהמכולה שלו תשתחרר מהמכס במהרה. כל זה היה בשערך בשעה 6.00 בערב.

חלפו שלוש שעות. בשעה 9.10 התקבלה הודעה נוספת מהחבר במיאמי. "קיבלת חלב לעוד שבוע", נא לחייב שוב את כרטיס האשראי... מתברר שמיד לאחר התרומה, ללא כל פעולה נוספת, הוא קיבל הודעה סתמית מהרשויות שהסחורה השתחררה!

הרב מרדכי הכהן מלאכי שליט"א - בטחוני בצורי

מספר הרב ד.ד. שליט"א, המנהל כולל אברכים בקבר רחל היה זה ביום שני לקראת ערב, כששמתי לב שמלאי החלב המשמש את ציבור האברכים הלומדים במתחם קבר רחל, אזל. כדי לקבל מושג במה מדובר: לומדים במתחם הקבר למעלה מארבע מאות אברכים בכללים, ובנוסף החלב משמש גם לציבור הרחב שיחי'.

פרסמתי הודעה בין החברים שיש צורך בתרומה של חלב עבור עמלי התורה בקבר רחל.

אחד מידידי שקיבל את ההודעה, חזר אלי, ואמר שיש לו חבר המתגורר במיאמי, הוא סבור שהחבר ישמח לתרום, אך לפי נימוסי המקום מתאים יותר לשלוח אליו בקשה מנוסחת כראוי. הוא מבקש שאנסח פניה רשמית מטעם הכולל בבקשה לתרומה, והוא יעביר את ההודעה אל החבר במיאמי.

אחרי מספר דקות החבר חוזר אלי ושואל בכמה מסתכם החלב ליומיים. עניתי לו שמדובר בכ70 שקיות חלב ליום, ולפי

רוצים לקבל את 'לקראת שבת' מדי שבוע ישירות למייל?

שלחו מייל ל- dirshu@dirshu.co.il

לא יכולתי שלא לשאול את השאלה המתבקשת: "אם יש לך קומת משרדים משלך, מדוע אתה עומד למכור פה סמבוסק?"

הרב חיים זאיד: להתקדם ברוחניות, מבלי לשכוח את הדרך שעשינו ואת הדברים שאולי נראים קטנים!

שלי עוד מגדל עסקים. אנשי העסקים באזור שהכירו אותי, אמרו לי 'אל תדאג, לא יוציאו אותך מפה, אנחנו נייצג אותך, יש לך מספיק סיבות לדרוש את המקום, מאחר ואתה כבר שלוש שנים פה ולא פינו אותך'. אותם עורכי הדין עבדו בשבילי לילות וימים, ובית המשפט חייב את המדינה לפצות אותי בקומה שלמה בבניין העסקים שנבנה. אני כמובן שמחתי מאד.

כל עורכי הדין עורכי דין עבדו בשבילי לילות וימים ובית המשפט חייב את המדינה לפצות אותי בקומה שלמה בבניין העסקים שנבנה. אני כמובן שמחתי מאד.

"הבנין נבנה וקיבלתי את הקומה שלי, שהייתה שווה כמובן הרבה יותר מהדירה של אחי. החלטתי לפתוח בחלק מהקומה בית כנסת ובית מדרש עם שיעורי תורה לכל העסקנים ששוהים באזור. בכל יום מתקיימים בו שיעור תורה ושלוש תפילות. ואם תהית, לבית המדרש קוראים 'הבית מדרש של מאיר והסמבוסק...'.
לא יכולתי שלא לשאול את השאלה המתבקשת: "אם יש לך קומה משלך, מדוע אתה עומד למכור פה סמבוסק?"

"יש לי אמנם קומת משרדים שלמה, ובית כנסת אותו אני מקפיד לנקות ולתחזק", ענה לי האיש, "אבל על הסמבוסק אני לא מוותר. פעם בשבוע אני מגיע לפה למכור, כדי להזכיר לעצמי מאיפה הגיע לי כל העושר הזה.

"אגב", הוא מספר לי, "שמעתי הרבה הרצאות שלך בהן דיברת על כח הוויתור. והנה לך, אני ויתרתי לאח שלי שהוא בן תורה, ותראה מה זכיתי ומה קיבלתי..."

התשובה שלו בנוגע לסמבוסק החדש עוררה אצלי נקודה חשובה שאני מזכיר גם אותה בהרצאות: כל יהודי צריך לדעת "דע מאין באת ולאן אתה הולך", בן אדם צריך להכיר את הדרך שהוא עשה. גם מי שעולה ומתעלה בתורה הקדושה, חייב לזכור את הדרך שהוא עשה ואת הדברים שהיה צריך לעבור כדי להגיע לאן שהגיע.

קוראים יקרים, הבה נאזור כח להתקדם ברוחניות, מבלי לשכוח את הדרך שעשינו ואת הדברים שאולי נראים קטנים, אך הם חשובים וקריטיים!

"כל המעביר על מידותיו מעבירים לו על כל פשעיו", אומרים חכמינו. ואכן, אין משפט מתאים יותר כדי לפתוח בו את השבוע הקרוב, שבוע לפני ראש השנה, יום הדין הנורא בו נעמוד למשפט. ומי לא רוצה להיכתב לחיים טובים ולשלום?

מסרתי השבוע הרצאה באופקים. בסמוך למקום ההרצאה אני רואה בסטה, בה מוכרים סמבוסק עם ביצה במחיר של 2 ₪. המחיר הזול צד את תשומת ליבי ופניתי לדבר עם הבעלים. "אני רואה שאתה מוכר סמבוסק בשני שקלים, אתה מרוויח משהו?". הוא ענה לי: "אני לא מרוויח שום דבר, אני עושה את זה כדי לשמח ולהשביע את עם ישראל". התרגשתי מהתשובה ואז הוא שאל אותי: "תגיד, אתה הרב זאיד מהסיפורים של הישועות?", הנהנתי בחצי התחמקות וזכיתי מיד בסיפור שלפניכם.

"לפני הרבה שנים", הוא פתח, "אני ואח שלי קיבלנו בירושה דירה גדולה מאוד שהייתה שווה 3 מיליון שקל, בה היינו צריכים להתחלק חצי חצי. מאחר ואח שלי הוא בן תורה לתפארת, אברך ירא שמים בתכלית, לומד רוב היום תורה... לא כמו שאתה רואה אותי ככה יהודי פשוט... חשקה נפשי לוותר לו. אמרתי לו: 'אחי היקר, קח את הדירה לעצמך, תיהנה איתה, זכויות לימוד התורה שלך שוות לי יותר מכל הון שבעולם'.

"אני עבדתי באותה תקופה בעבודה פשוטה ולא הכנסתי הרבה כסף לכלכלת ביתי. חשבתי מה אפשר לעשות בנידון ועליתי על רעיון. מצאתי מרכז עסקים מצליח שהיה חסר בו דבר אחד: חנות שמוכרים בה אוכל מוכן. הרמתי את הכפפה, הבאתי קראוון ופתחתי בו עסק שמוכר סמבוסק עם ביצה בעבודת יד.

"הכל הלך מאוד יפה. כל עורכי הדין והעסקנים ששהו במשרדים באזור היו באים לאכול אצלי ואז עולים בחזרה לעבודה. זו הייתה פרנסה לא רעה ב"ה. ככה עבדתי במשך שלוש וחצי שנים.

"אציון, כי הדוכן אותו פתחתי לא היה ממש חוקי, כך שמדי פעם היה מגיע פקח והייתי נאלץ לומר לו שזה זמני ואני עוד מעט עוזב. בדרך כלל הוא היה מאשר וממשיך הלאה.

"העניין הוא שהחליטו לבנות בשטח בו הנחתי את הקראוון

רוצים לקבל את 'לקראת שבת' מדי שבוע ישירות למייל?

שלחו מייל ל- dirshu@dirshu.co.il

מעטפה מוכנה מראש, ומספר טלפון להילווין - שנרשם לפני שנתיים...

"זה ה' - קוינו לו" - סיפורים של השגחה פרטית מופלאה, ב'אמצע הדרך'

התרגשתי מאד להיווכח כיצד הקב"ה הכין עבורי מראש את העזרה הנצרכת. הודיתי לו בחום ונפרדתי ממנו לשלום, כשלבני מלא רגשות תודה לד'.

כשפתחתי את המעטפה היה בה סכום מכובד, התואם ממש לסכום שאותו ציפיתי לקבל מהנגיד שבעטיו נשארתי בוויילאמסבורג אחר הצהריים... כשהגעתי לביתו של הנגיד, נמסר לי שהוא טס לחופשה בפלורידה והוא יעדר בתקופה הקרובה... מסתבר שהנגיד לא היה אלא שליח ההשגחה מבלי ידיעתו, כדי להביאני אל הכולל, ולקבל שם את המעטפה שהוכנה עבורי מראש!

ברוך מתיר אסורים

מספר הבה"ח נפתלי א. ב. נ"י, ביתר:

יום חמישי אחר הצהריים, ערב זאת חנוכה.

אחרי תפלת מנחה יצאתי מבנין הישיבה בירושלים, כדי לטבול במקוה לקראת הדלקת הנרות. כשיצאתי, נזכרתי שלא נטלתי עמי מהישיבה את המעיל. מזג האוויר חורפי, מחר אין לימודים בישיבה, וזה אומר שאשאר בלי מעיל עד יום ראשון, לא ממש סיבה למסיבה במזג האוויר הנוכחי.

חזרתי לישיבה, ומצאתי את בנין הישיבה נעול על מסגר ובריח. החלטתי להמתין, אולי מישהו מהצוות נמצא בפנים. ואכן לאחר המתנה של מספר דקות אחד הרמ"ם יצא מהדלת הצדדית של הבנין, ואיפשר לי להיכנס פנימה. מיהרתי ליטול את המעיל ופניתי שוב לכיוון הדלת, אך לאכזבתי מצאתיה כשהיא נעולה... מדובר בדלת המשמשת רק את הרמ"ם, והיא נטרקת מיד כאשר אין מחזיקים אותה פתוחה. כעת מצאתי את עצמי פעם נוספת מול דלת נעולה, והפעם מצידה הפנימי...

אני נעול בתוך הבנין, בלי דרך לצאת ממנו... ממש עניינא דיומא שקראנו בפרשה, יוסף בבית הסוהר, שמעון בבית הסוהר, אבל אנכי "לא עשיתי מאומה כי שמו אותי בבור..."

ניסיתי לחשוב איך אני יוצא מהמאסר הפתאומי, ונזכרתי שעומדת בפני האפשרות להתקשר דרך הטלפון הציבורי, אבל למי אתקשר? אין עלי מספרי טלפון של אנשי צוות... ואף אחד מהם לא מתגורר בקרבת מקום...

ואז נזכרתי כי בבית יש לי פנקס קטן. בפנקס הזה רשום מספר

מספר הרב ד.ל. שליט"א:

אני משמש כר"מ בישיבה מפורסמת עשרות שנים. לקראת נישואי בן זקוני נאלצתי לצאת לארה"ב כדי להסתייע בנדבת לבם של יהודים טובים. עמדה לימיני העובדה שזכיתי ואני נמנה על צאצאי הרבי בעל נועם אלימלך זיע"א. רבים וטובים מחשיבים זאת כסגולה וזכות מיוחדת לתמוך בצאצאי הרבי ר' אלימלך.

התאכסנתי אצל ידיד בעיר בורו פארק, וסדר היום שלי היה כך, שבשעות לפני הצהריים נסעתי לבתי נגידים בוויילאמסבורג, ואחר הצהריים הייתי שב לבורו פארק. באחד הימים הציעו לי לבקר אצל יהודי אמיד בוויילאמסבורג שעשוי לתמוך בי בסכום מכובד, אך הוא מקבל קהל דווקא בשעות אחר הצהריים.

כדי לפגוש אותו נשארתי באותו יום בוויילאמסבורג, וכך נוצר לי חלון זמן של כמה שעות פנויות בין לבין. התייעצתי עם ידיד איך לנצל את הזמן הנותר, והוא הציע לי לגשת לכולל המפורסם "תהילות ישראל", ולבקש מאחד האברכים שם שיציג אותי בפני ציבור הלומדים כת"ח שהגיע להתרים עבור הכנסת כלה, וכך הזמן הזה לא ילך לאיבוד. עשיתי כעצתו.

הגעתי לכולל הנ"ל ופגשתי אברך שהסכים לסייעני, אחר שקיבל רשות מהחברותא שלו. הוא עבר בין הלומדים והציג אותי לפניהם, תוך שהוא מטעים בהטעמה יתירה את העובדה שמדובר בנכד של הרבי ר' אלימלך, וב"ה הציבור נענה בעין יפה. משסיימתי ופניתי לצאת, אחד הלומדים פתח עמי בשיחה ידידותית וביקש לדעת פרטים נוספים על אודותי, וליווה אותי כברת דרך.

בסימה של השיחה הנעימה הוא שלף מכיסו מעטפה ומסרה לידי. על המעטפה היה רשום בכתב יד: "הכנסת כלה לנכד הרר"א מליזענסק זצ"ל"!

הוא סיפר לי שהיה זקוק לישועה בענין מסויים, וקיבל על עצמו שכאשר יושע בע"ה מצרתו, יתן מתנה הגונה בעין יפה לנכד של הרבי ר' אלימלך שזקוק לעזרה בנישואי ילדיו. כדי לתת תוקף להתחייבותו הוא הכין את סכום הכסף במעטפה למשמרת עד שיושע.

השבוע הוא זכה לישועה בע"ה, והניח את המעטפה בכיסו בתקווה שתתגלגל לפתחו האפשרות לקיים את התחייבותו!

אני מצוי. התברר שלפני יומיים! החבר המדובר התמנה כגבאי בשיבה, והוא מחזיק במפתח לדלת המדוברת. חברי מיהר להגיע לשיבה ושחרר אותי ממאסרי הלא צפוי. כך התברר, שלפני שנתיים הוכנה לי הדרך, כאשר רשמתי אז את הטלפון של בחור אחד ויחיד, מי שרק שנתיים אחר כך, ממש בזמן שאני אזדקק לו, אמור היה לקבל את המפתח לדלת שנעלה בעדי!

טלפון אחד ויחיד, של אחד מחברי לשיעור. לפני יותר משנתיים, כשנכנסתי ללמוד בשיבה, רשמתי לעצמי את מספר הטלפון בביתו, מסיבה כלשהי שאינני מצליח להזכר בה. כעת זכרתי היטב שזהו מספר הטלפון היחיד שרשום אצלי בפנקס. התקשרתי הביתה ובקשתי מאחי להקריא לי את מס' הטלפון. לאחר מכן התקשרתי לבית החבר, וסיפרתי לו על הסיטואציה בה

כעבור מספר ימים, ננעלו דלתות החנות על מסגר ובריה, ובעלי המכולת שבו לביתם עם צרור מחברות...

אלו היו היהודים ה"פשוטים" של פעם. יהודים ברמ"ח אבריהם ובשס"ה גדיהם.
אמונה חושית תמימה ומושלמת! | סיפור בניחוח של פעם

שאשת רוח הייתה. לא יעלה על הדעת, שחו בני הזוג בינם לבין עצמם, לדחוק בבעלי החובות האומללים שאינם יודעים מניין ימצאו פרוטה כדי להאכיל את ילדיהם ביום המחר. הבה נחמול להם בלב שלם על חובותיהם וה' הטוב ירחם. כך, גם נגוזה לה האפשרות שבימים טובים יותר תחזור הנדוניה לבעליה, והמחברות המסודרות שתפקידן העיקרי ניטל מהן זה עתה, נותרו לשמש כעדות אילמת לחובות שהיו ואינם. כעבור דקות מספר שבו השניים ונועצו ביניהם, אם חובות כבר אין, מחברות אלו לשם מה? ומחשבה למעשה. לא חלף זמן רב ועשן דקיק שהתמר מפחית ברזל גדולה, העלה השמימה את חובותיהם של בני שכונת נייטין וסביבותיה. גם מחברות כבר לא היו.

ללא טרוניה או מחשבה כעושה קיבל על עצמו ר' דוד משרת מלמד דרדקי בתלמוד תורה ירושלמי, וכעבור שנים מספר הוא נאלץ לנטוש את משרתו לטובת משרה שמזכה את בעליה במספר פרוטות גדול יותר בסוף החודש. כך הפך ר' דוד לפועל בניין. בלב שמח ובנפש חפצה, מתוך הודיה לקב"ה על ילדיו שהעניק לו עם השנים ועל האפשרות לפרנסם, היה ר' דוד עמל קשות מבוקר עד ליל להביא טרף לביתו, תוך הקפדה לבלתי דלג על קביעות עיתים לתורה.

ערב אחד פסע ר' דוד לעבר ביתו ונתקל בערמת גרוטאות שהפריעו למהלך דרכם של העוברים והשבים. בלא משים דחף ר' דוד את הגרוטאות ברגליו כדי לפנותן לצדדים, ולתדהמתו נתגלתה לפניו מסכת בבא קמא. קרועה בחלקה, אך דפים שלמים מתוכה בצבצו בתחינה שיגאלום מן הביזיון. הפך ר' דוד קרש מימין, חבית משמאל, ולעיניו נחשפה ספריה שלמה של ספרי קודש שהתגוללו ברשות הרבים. באותם זמנים לא ועד גניזה היה, וגם לא ועדה. עסקנים לא הקדישו את חייהם לטיפול בספרי קודש ישנים, ומשאיות לא התרוצצו אחוזות תזזית מבית כנסת למשנהו כדי לגייס שקי גניזה. איש כמעט לא גנז ספרי קודש.

אי אפשר להתעלם מן הקסם המיוחד הקורן משכונותיה הוותיקות של ירושלים. שנים על גבי שנים לא השתנה בהן מאומה. על אותו חוט תיל, שלפני שבעים או שמונים שנה נמתח מחלון בית אחד למשנהו, נתלים כבסי המשפחה לדורותיהם. הזמן כאילו קופא, עומד על מקומו ומשתמר בסם המדיף ניחוח רווי הוד קדומים ששיני השעון אינן יכולות לו. זהו אחד המקומות היחידים שבו יכול ישיש לטייל עם נכדיו, להצביע ביד רועדת על מרפסת מטה ליפול הנתמכת בידי קורות פלדה מסולסלות ולומר בהתרגשות: "שם היה גר האלטער זיידא שלי".

באחת הדירות של שכונת בתי נייטין, השתכנה משפחת בטלמן. אם המשפחה, הגב' נחמה בטלמן ע"ה, בת למשפחת המבורגר, שהחזיקו בבנק הראשון בירושלים, הביאה עמה סכום יפה כנדוניה ולאחר נישואיהם פתחו בני הזוג חנות מכולת למחייתם. ההצלחה האירה להם פנים, כך נדמה היה בכל אופן. בכל עת הייתה החנות מלאה מפה לפה, ומידי שבוע היה ר' דוד בטלמן ז"ל מגייס סבלים ערביים שיישאו לחנותו שקים ומצרכי מזון נוספים, כדי למלא את החסר.

חלפו עברו חודשים מספר, ועשרות חוברות שנערמו על הדלפק העידו על מצוקתם של בעלי חנות המכולת. אכן, הכל קנו, אך לאיש לא היה מהיכן לשלם. רשימות צפופות, מסודרות למופת, מילאו את המחברות שבהן נרשמו הקונים שקנו בהקפה, והללו הלכו ותפחו ככל ששמה של המכולת הלך והתפרסם. באחד הימים דיווח ר' דוד לרעייתו, כי התקציב שהם הועידו להשקעה בבית מסחרם כלה עד תומו, ומדפי החנות החלו להתרוקן במהירות מתכולתם. כעבור מספר ימים ננעלו דלתות החנות על מסגר ובריה ובעלי המכולת שבו לביתם עם צרור מחברות. זה מה שנשאר מהנדוניה. חובות. אכן, הצלחה כלכלית מרשימה. בעל נפש זכה וטהורה כבדולח היה ר' דוד, וכמוהו רעייתו

מסע ההלוויה עמד לצאת והאלמנה הטריה ביקשה ללחוש מספר מילים אחרונות. "ר' דוד", אמרה בבכי כבוש, "אתה ודאי זוכר את השקים שקנינו כדי לקבור בהם את הגניזה. מפת לחמנו קיצצנו כדי לזכות במצווה. נכון. סיכמנו שנחלוק שווה בשווה בשכר המצווה. אבל אתה נפרדת מהעולם הזה בגיל כה צעיר. כבר אינך יכול להוסיף ולהרבות במצוות ובמעשים טובים כפי שוודאי היית חפץ. ר' דוד, אני עוד נשארת כאן עם הילדים, יש עדיין בידי אפשרות לעשות מצוות נוספות. אני מוותרת על חלקי במצווה. שא עמך לגנזי מרומים את המצווה בשלמותה ותנוח בשלום על משכבך!!!"

אלו היו היהודים ה"פשוטים" של פעם. "יהודים" ברמ"ח אבריהם ובשס"ה גידיהם. אמונה חושית תמימה ומושלמת, שניווטה אותם בכל מהלך חייהם לפעולות ומעשים שכל השומעם נאפף בשאיפה להדבק במידותיהם ולהלך במשעול המוליך בדרך הראויה. זכתה מרת נחמה בטלמן ע"ה להוסיף במצוות ובמעשים טובים, יובל שנים ויותר לאחר פטירת בעלה, נאספה לעולמה בשיבה טובה, כשהיא מותירה אחריה משפחה ענפה של תלמידי חכמים ומזכי הרבים.

(מאורות הדף היומי, גליון מס. 1276)

חומשים וסידורים, כך גם ספרי קודש אחרים, עברו מאב לבנו ששמרו עליהם כעל בבת עינם. סידור חדש קנו לכלה או לגר צדק. גניזה, כאשר בכל זאת הצטברה בביתו של מאן-דהוא, היה הלה טומנה בעצמו למנוחת עולמים, באחד הכוכים שבהרי ירושלים. מזועזע עד עמקי נשמתו שב ר' דוד לביתו ושח לאשתו על אודות ספרי הקודש המתגוללים בביזיון ברחובה של עיר. ישבו השניים, חישבו חשבוננו של עולם, צירפו מספרים, הפחיתו, הכפילו, חילקו, השוו ולבסוף הגיעו למסקנה כי ר' דוד ייסע אל השוק וירכוש שקי בד חזקים והגונים כדי לטמון בהם את הגניזה. לא קלה הייתה ההחלטה. חישוב מדויק של ההוצאה הכספית הבלתי צפויה העלה, כי ערכם הכספי של השקים שווה לתמורה שמפיק ר' דוד בשלשה ימי עמל קשים בעבודת הבניין!!! אך בני הזוג נימנו ביניהם וגמרו לזכות במצווה חשובה זו, ומתוך התרגשות קדושה שחלפה בהם קבעו, כי שניהם יזכו בשכר מצווה זו שווה בשווה.

כעבור שנים לא רבות, בשנת תש"ג, למגינת לב כל מכיריו, חלה ר' דוד ז"ל את חליו שממנו לא קם ונשמתו נסקה השמימה בנתיב העשן הדקיק שסימנו מחברותיו, כאשר הוא מותיר אחריו יתומים רכים בשנים שלא זכה להשיא אף לא אחד מהם.

**"אין לתאר את עוגמת הנפש הנוראית.
לחינם בזבזנו עשרות אלפי שקלים!", אמר לי
האב. "זו האהבה הכי גדולה שאתם יכולים
להראות לבורא העולם", אמרתי לו**

איך סיום מסכת 'פשוט' של בחור נכה, הפך לאירוע יוקרתי ומרגש

רציתי לפספס הזדמנות נדירה שכזאת, לקחתי את הרכב ועליתי צפונה.

כשהגעתי לשם, המשפחה קיבלה את פניי בפנים נפולות: "הרב זאיד, אל תשאל, יש לנו פנצ'ר רציני. באוטובוסים שיצאו, הסבתא רצה לפנק את הנוסעים והכינה לכולם לחמניות ביס עם כבד קצוץ. כעת כולם בשריים. הבעיה היא שהאירוע חלבי למהדרין וכעת אף אחד מאיתנו לא יכול לאכול בו כלום. אין לתאר את עוגמת הנפש הנוראית. לחינם בזבזנו עשרות אלפי שקלים".

אמרתי להם: "זו האהבה הכי גדולה שאתם יכולים להראות לבורא העולם. כששלוש מאות איש יושבים כאן ואף אחד לא אוכל לכבודו של הקב"ה ותורתו, זו נחת רוח שאין כדוגמתה".

רקדנו, שמחנו ודיברנו שם במשך למעלה משעה וחצי, כשאף אחד לא נוגע בכיבוד העשיר; לא בעוגות ולא באוכל. התרגשתי נורא מהמעמד המיוחד הזה, שלא מזדמן לראות בכל יום, וחשתי שבורא העולם רווה נחת מבניו האהובים.

על הסיפור המופלא הבא אני יכול להעיד מכלי ראשון, ואשמח לשתף אותו איתכם, קוראים יקרים: הוזמנתי לשמחת בר מצווה בטבריה, אצל יהודי שגילו אצל הבן שלו חיידק מסוכן והרופאים הקציבו לו שבועיים שלוש לחיות. ההודעה הזאת נפלה על המשפחה כרעם ביום בהיר. בעצה אחת הוחלט, שמכיוון שאלה ימיו האחרונים, הם יעשו הכל כדי לשמח אותו באירוע הכי מושקע שיכול להיות.

המשפחה בחרה לחגוג את האירוע על חוף הכנרת, עם שטיח אדום ויוקרתי, שולחנות מעוצבים, קייטרינג חלבי ועוד. האבא אמר לי: "האירוע הזה עלה לי למעלה מ-35,000 שקל. הוצאנו שלושה אוטובוסים מירושלים ושלושה מבני ברק. הזמנו את כל החברים ואת כל קרובי המשפחה שלנו, כדי לעשות את האירוע הכי שמח שיכול להיות".

בנוסף לכל ההשקעה הגדולה הזאת, הביאו גם תקליטון, בר מעוצב ו... אותי. התברר שהוא אהב לשמוע את השיחות ואת הסיפורים שלי ולכן ביקשו ממני לבוא ולשמח אותו. מאחר ולא

שהם חשובו. כמוכן שהתחזית על כמה שבועות לחיות היא עורבא פרה, וב"ה הבן שלנו יחיה לאורך ימים ושנים.
"אין לי ספק", הוסיף האב, "שהמהפך קרה בזכות האירוע המרגש בו לא נגענו באוכל שעלה לנו עשרות אלפי שקלים, ובמקום זאת השתתפנו בסיום המסכת ורקדנו לכבוד התורה ולומדיה".

למדתי מהסיפור המרגש הזה, שאדם שעושה ומתאמץ למען בורא העולם, בוודאי בדברים שקשים לו, ובפרט אחרי שהשקיע מדמו ומנפשו עבורם, פועל בשמים במידה שלא תיאמן, עד כדי שינוי סדרי בראשית.

אדם כזה יכול לשדד את מערכות הטבע ולפעול לכך שבן אדם שנקצבו לו ימים ספורים לחיות, יתהפך עליו גזר הדין וכל התמונה הרפואית תשתנה מן הקצה אל הקצה.

וזאת עלינו לדעת שגם אם לפעמים זה קצת קשה, אחרי הקושי מרוויחים פי כמה וכמה, ושזו בעצם השליחות שלנו כיהודים בעולם; להראות אהבה לבורא העולם ולתת מעצמנו למענו גם אם קשה. בסוף הקב"ה לא יישאר חייב ויפרע הכל ובמזומן!

(למעשה - הרב זאיד)

רגע לפני סיום מגיע אליי אדם ואומר לי: "הרב זאיד, אם אתה כבר פה, יש לא רחוק מכאן ישיבה עם בחור נכה שעושה סיום מסכת. שהרב יקפוץ אליו, זה ממש ישמח אותו". כשהגעתי לשם אני רואה בחור מתוק עם כסא גלגלים ומסביב בורקסים ומיני מאפה פשוטים למראה.

בלי לחשוב פעמיים התקשרתי אל משפחת חתן הבר מצווה וביקשתי מהם שיבואו עם כל האוטובוסים ועם כל האנשים לחגוג כאן את סיום המסכת. אמרתי להם להביא כמוכן את כל האוכל המיותם. ואכן, כעבוד דקות ספורות התמלא המקום באוכל היוקרתי והאירוע הפך לבר מצווה מרגשת משולבת בסיום מסכת שנחגג כאש להבה.

האירוע הסתיים בשעה שתיים בלילה. כולם היו שמחים ומרוצים עד השמים. החתן היה נרגש מכמות האנשים ומהשמחה הגדולה מסיום המסכת. הוא לא ידע את נפשו מרוב אושר, על שמחת הסיום החגיגית שנערכה לו.

למחרת בבוקר אני מקבל טלפון מהאבא של חתן הבר המצווה וכך היו דבריו: "הרב זאיד, לא תאמין איזו סגירת מעגל מדהימה קרתה פה. מתקשר אליי מנהל המחלקה בתל השומר ואומר לי שמבדיקות נוספות הם רואים שהחיידיק הזה אינו מסוכן כפי

לפתוח את היום בטוב...

הצטרף אלינו וקבל את המייל היומי של 'דרשו'
'הפותח בכל יום' לתיבת המייל שלך

ככה מתחילים יום טוב במיוחד

סיפורים • חיזוקים • הלכה יומית • כתבות וראיונות • פרשת שבוע

להצטרפות נא שלחו מייל לכתובת

dirshu@dirshu.co.il

האם מותר לשתות חלב ולאכול בשר באותה סעודה?

ויש שנוהגים להמתין חצי שעה בין הבשר לחלב. ועל פי הזוהר הקדוש, אין לאכול חלב ובשר בשעה אחת, או בסעודה אחת; וכתב הבית יוסף, שטוב ונכון להחמיר כדבריו. וכל זאת בחלב ובמוצרי חלב רכים, אך לאחר אכילת גבינה קשה - מנהג בני אשכנז ורבים מבני ספרד, להמתין שש שעות לפני אכילת בשר; ואף בשר עוף, שאיסורו רק מדרבנן. [משנ"ב קצו, ט; בו"מ דרשו, 12 ו-15; ב"י או"ח קעג, ג]

חכמינו ז"ל אסרו לאכול בשר וחלב יחד, אף כשהם צוננים ולא בלעו זה מזה כלל דרך בישול, והוסיפו ואסרו לאכול מאכלי חלב לאחר אכילת בשר, עד שש שעות. ולאחר אכילת מאכלי חלב - מן הדין, ניתן לאכול בשר דאלתה, ואף באותה סעודה, אלא שצריך 'קינוח' והדחה' ביניהם, דהיינו ניקוי הפה על ידי אכילת מאכל 'פרווה', ושטיפתו על ידי שתיית משקה 'פרווה'.

האם צריך להמתין שש שעות בין גבינה צהובה לבשר?

נמסה. ויש שהחמירו בכל הגבינות הקשות, אף כאלו שאינן קשות לחלוטין כגבינה צהובה, ולא הקלו אלא בגבינה רכה. ולעומת זאת, יש שהקלו אף בגבינה צהובה, משום שאין תהליך ייצור שווה לתהליך הייצור של גבינה קשה שעליה כתבו הפוסקים הקדמונים חומרא זו של המתנת שש שעות. ויש שהחמיר רק בגבינה שנוצרו בה נקבים מחמת יושנה. [בו"מ דרשו קצו, 14]

כאמור, מנהג בני אשכנז להמתין שש שעות בין אכילת גבינה קשה לאכילת בשר. ומדברי כמה פוסקים נראה, שהחומרא מתייחסת לגבינה שהושהתה ששה חודשים לפני אכילתה. והגבינה הצהובה שבזמננו - יש אומרים, שדינה כגבינה קשה, גם אם לא הושהתה ששה חודשים, משום שבאמצעים מלאכותיים מושגת בזמן קצר אותה תוצאה שהושגה בעבר בהשהייה של ששה חודשים. ויש מהם שהחמיר אף כשהגבינה

כיצד יתכן ששלושה האוכלים סביב שולחן אחד אינם מצטרפים ל'זימון'?

מאכלי חלב, והוא מאלו הנוהגים להמתין חצי שעה עד לאכילת בשר (ראה לעיל) - כך שבשעת אכילת הפת, אין לחם אחד ששלושתם יכולים לאכול ממנו, מפני שהאוכלים את מאכלי הבשר אסורים באכילת הפת הנאכלת עם מאכלי החלב, והאוכל את מאכלי החלב אינו רשאי, לפי מנהגו, לאכול מהפת הנאכלת עם הבשר - אינם מצטרפים לזימון. [משנ"ב קצו, ט; בו"מ דרשו, 9 ו-12, וראה עוד שם]

הצירוף ל'זימון' אפשרי רק כשכל האוכלים יכולים 'להתחבר' יחד באכילתם לאכול פת אחת, שאז נחשבת הנאתם כהנאה אחת לברך עליה יחד. ולכן, בכל אופן שבו אחד מהם אינו רשאי - מסיבה הלכתית, ואף כשמדובר בחומרא ולא באיסור מעיקר הדין - לאכול מהפת של האחרים, והאחרים אינם רשאים לאכול מהפת שלו, אינם מצטרפים לזימון. דוגמה לדבר: שנים אוכלים פת עם בשר, ואחד אוכל פת עם

* האוכל במזיד מאכל האסור באכילה - לא יברך עליו, כיון שאינו מברך בכך את השי"ת, אלא מנאץ. ואם אכל בשוגג - אין זה נחשב לניאוף, ועליו לברך ברכה אחרונה.
* האוכל במזיד בכניסת השבת לפני קידוש, או בצאת השבת לפני הבדלה, וכן האוכל במזיד בתענית ציבור דרבנן - יש אומרים, שצריך לברך ברכה אחרונה.
* האוכל במזיד מאכל שאף מעט ממנו מסוכן לבריאותו - אינו מברך עליו, כיון שהוא עובר עבירה באכילתו, וברכתו היא 'ניאוף', כאמור לעיל בענין האוכל מאכל של איסור.

מה שלמדנו לפני מאה ימים:

אירוע ובו כמה נאומים - מי נואם ראשון?

יש שמצדדים, שדין זה הוא מצות עשה מדאורייתא; ויש אומרים שהוא מדרבנן, והפסוק הוא 'אסמכתא' בלבד. והכהן רשאי למחול על כבודו, למעט בסדר העליה לתורה. וכמו כן, ישראל תלמיד חכם קודם לכהן שאינו תלמיד חכם, למעט בסדר העליה לתורה; ואף כהן תלמיד חכם - אין חובה להקדימו לישראל הגדול ממנו בחכמה, אולם ראוי להקדימו.
[שו"ע קסז, יד, ומשנ"ב סט; ב"מ דרשו, 55, 56, 57 ו-59; וראה אנצ"ת ע' כהן פ"ו]

נאמר בתורה על הכהן: "וְקִדְּשֵׁתוּ כִּי אֶת לֶחֶם אֱלֹקֶיךָ הוּא מְקַרֵּיב", ופירושו חכמינו ז"ל: "וקדשתו - לכל דבר שבקדושה", "לפתוח ראשון" - כגון בעליה לתורה, שהכהן יעלה ראשון, או לנאום ראשון באירוע שבו הוא ואחרים אמורים לנאום; "ולברך ראשון" - שאם אחד מוציא את כולם ידי חובתם, בברכת המוציא, או בקידוש, וכדומה, הכהן יברך, ואם כל אחד מברך לעצמו, הכהן יברך ראשון.

* תוכנית יומית מענייני דיומא
בהגשת הרב אברהם פוקס

* שיעורי משנה ברורה לפי
סדר דף היומי בהלכה

* מידע כולל לנבחני דרשו על מועדי
המבחנים מסלולי הלימוד ועוד

* שיעורים על הדף היומי ועל כל
הש"ס ממבחר מגידי השיעורים

* שיעורים על הדף היומי
הירושלמי בעברית ובאידיש

* שיעורים מבוארים בעיון לביאורי
תוס' על פי סדר הדף היומי

הכל במקום אחד

קו השיעורים של 'דרשו' 4992* או 077-2222-666